

oraz c) miasto Swarzędz w powiecie poznańskim, przenosi się z klasy II do III.

II. Przenosi się następujące miejscowości, wymienione w ustępie D. i E. powołanego załącznika, a położone na obszarze izb skarbowych:

a) Kieleckiej:

z klasy III do IV: osadę i gminę Żarnowiec w powiecie olkuskim i osadę Przyrów w powiecie częstochowskim;

b) Lwowskiej:

z klasy III do IV: Białową w powiecie rzeszowskim;

c) Pomorskiej:

z klasy III do IV: Nowe Miasto, Puck;

d) Wileńskiej:

z klasy III do IV: Mejszagole, Holszany, Świr;
z klasy IV do III: Nowo-Wilejkę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od roku podatkowego 1928, odnośnie do wszystkich świadectw przemysłowych nabywanych na rok 1928.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

913.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych

z dnia 3 listopada 1927 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast.

Na podstawie art. 40 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. № 42, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Za większe miasta w rozumieniu art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast uważa się miasta, które liczą ponad 5.000 ludności.

Rady miejskie powołują w większych miastach na wniosek magistratu komitety rozbudowy według następujących zasad:

1) W miastach, z ludnością

do 10.000	komitet rozbudowy składa się z	4	członków
" 25.000	" " " " "	6	"
" 100.000	" " " " "	8	"
" 250.000	" " " " "	10	"
ponad 250.000	" " " " "	12	"

2) Rada miejska na wniosek magistratu powołuje połowę członków komitetu rozbudowy z pośród członków zarządu miasta i rady miejskiej oraz połowę

a) z pośród osób przedstawionych magistratowi przez:

należące do związków rewizyjnych spółdzielnie mieszkaniowe i spółdzielnie budowlano-mieszkaniowe, organizacje zawodowe pracownicze i robotnicze, stowarzyszenia i związki lokatorów;

b) z pośród mieszkańców miasta obeznanych ze sprawą rozbudowy miast.

Na czele komitetu rozbudowy stoi jako przewodniczący prezydent miasta (burmistrz, naczelnik gminy) lub jego zastępca.

Zastępcę przewodniczącego komitetu rozbudowy wybiera komitet rozbudowy z pośród członków komitetu zwykłą większością głosów.

Regulamin komitetu rozbudowy uchwała rada miejska. Regulamin ten powinien między innymi szczegółowo określać zakres działania komitetu rozbudowy.

Komitet rozbudowy obowiązany jest 2 razy do roku składać radzie miejskiej sprawozdania ze swej działalności. Sprawozdania te winny być zatwierdzone przez radę miejską.

§ 2. Za „inne sprawy, związane z kwestją mieszkaniową” w rozumieniu ustępu 3-go art. 2-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast uznane być mogą przez radę miejską: ustalanie planu zabudowania i zmiany w planie zabudowania, nabywanie i użytkowanie gruntów miejskich, administrowanie miejskimi domami mieszkalnymi, nadzór nad sposobem użytkowania mieszkań przez osoby i instytucje, którym zostanie okazana pomoc kredytowa lub terenowa i t. p.

§ 3. Opracowanie programu rozbudowy miasta w myśl art. 4 ust. 2 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast powinno być poprzedzone sporządzeniem planu zabudowania terenów przeznaczonych na rozbudowę. Plan ten obejmować będzie również rozplanowanie gruntów, które mają być pozostawione na ogólne potrzeby gminy miejskiej lub innych związków komunalnych.

§ 4. Do ogólnych potrzeb gminy miejskiej lub innych związków komunalnych w rozumieniu art. 14 zaliczone będą: ulice, place, zieleńce, parki, place sportowe, cmentarze, jako też szkoły, muzea, biblioteki, szpitale, przytulki, targowiska, kąpiele, rzeźnie, elektrownie, gazownie, tramwaje, urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, dezynfekcyjne i t. p. budowle i zakłady komunalne użyteczności publicznej. Do wymienionych potrzeb ogólnych mogą być również zaliczone inne, niewymienione wyżej cele, na wniosek gminy miejskiej lub innego związku komunalnego, według uznania Ministra Skarbu, działającego w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych.

§ 5. Program rozbudowy miasta opracowany przez komitet rozbudowy musi być uchwalony przez radę miejską.

O ile program rozbudowy miasta, lub części miasta, przewiduje zużytkowanie gruntów i zabudowań państwowych, podlega on zatwierdzeniu przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Uchwały rady miejskiej, dotyczące programu rozbudowy miasta, lub jego części, a wymagające w myśl ustępu 2 niniejszego paragrafu zatwierdzenia Ministra Robót Publicznych przedstawiane być winny przez zarządy miast Ministrowi Robót Publicznych za pośrednictwem właściwej władzy nadzorczej.

Równocześnie mają być przedstawione wnioski o odstąpienie gminie miejskiej wymienionych gruntów i zabudowań wraz z dokładnym ich wykazem, nadto ma być przedstawiony prawomocny plan zabudowania miasta lub odnośnej części miasta.

Władze nadzorcze przesyłają Ministrowi Robót Publicznych wymienione uchwały i wnioski rady miejskiej wraz ze swą opinią.

Wystąpienie o zatwierdzenie programu rozbudowy winno być poparte planem jego sfinansowania.

Gdy chodzi o grunty, położone w sferze interesów miasta, jednak poza jego obszarem, może być przedstawiony w braku prawomocnego planu zabudowania projekt tego ostatniego.

Ministerstwo Robót Publicznych, gdy chodzi o odstąpienie gruntów państwowych, może każdorazowo przed zatwierdzeniem programu rozbudowy zażądać przedstawienia szkicowych planów projektowanych budowli i inwestycji, przeznaczonych na ogólne potrzeby miasta lub innych związków komunalnych, względnie szkicowych planów budowli mieszkalnych.

Grunty i budynki wymienione w ust. 2 paragrafu niniejszego będą odstępowane w miarę urzeczywistnienia przewidzianych programem rozbudowy zamierzeń gminy we wskazanej tymże programem kolejności.

§ 6. Grunty państwowe, przeznaczone na cele budowlano-mieszkalne, będą odstępowane gminom miejskim drogą sprzedaży lub na prawie zabudowy.

Przy ustalaniu ceny sprzedaży, względnie czynszu opłacanego przez gminy z tytułu prawa zabudowy, przyjętą będzie za podstawę cena szacunkowa odstępowanych gruntów, z zastosowaniem ulg od tej ceny zależnie od możliwości płatniczej gminy, rozmiaru potrzeb mieszkaniowych w danej gminie oraz rodzaju budowli, mających być wzniesionymi na danych gruntach i charakteru mieszkań w tych budowlach.

Zasady stosowania ulg w myśl ustępu poprzedniego ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych.

§ 7. Przelew prawa własności gruntów i zabudowań państwowych, względnie ustanowienie prawa zabudowy, nastąpi na zasadzie umów, zawartych z zainteresowanymi gminami i innymi związkami komunalnymi przez Ministra Robót Publicznych w imieniu Skarbu Państwa.

W poszczególnych wypadkach do zawierania odnośnych umów może Minister Robót Publicznych upoważnić właściwych wojewodów.

§ 8. Wnioski w sprawie odstąpienia gruntów zgłasza w poszczególnych wypadkach na Radę Mi-

nistrów Minister Robót Publicznych, działający w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, a nadto w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych, odnośnie do gruntów, które przeszły na własność Skarbu Państwa drogą wykupu, w zastosowaniu ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1926 № 1, poz. 1) i są położone w sferze interesów miasta.

§ 9. Przy podziale kredytów budowlanych należy uwzględnić podania dotyczące przyznania pożyczek budowlanych w następującej kolejności: gmin miejskich, instytucji społeczno-humanitarnych budujących domy mieszkalne, spółdzielni mieszkaniowych i mieszkaniowo-budowlanych, wreszcie innych osób fizycznych i prawnych.

Pierwszeństwo jednak niezależnie od tej kolejności będą mieć budujący małe mieszkania.

§ 10. Za spółdzielnie mieszkaniowe uważać należy takie spółdzielnie, które budują domy mieszkalne, będące własnością spółdzielni z przyznaniem prawa użytkowania wyłącznie swoim członkom, jak również spółdzielnie, które, aczkolwiek przepisują prawo własności poszczególnych mieszkań na swych członków, to jednak z ograniczeniem stanu posiadania każdego z członków do jednego mieszkania.

Za spółdzielnie mieszkaniowo-budowlane należy uważać wszelkie inne spółdzielnie, mające na celu budowę domów mieszkalnych.

Spółdzielnie mieszkaniowe i mieszkaniowo-budowlane mogą korzystać z kredytów przewidzianych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, o ile należą do jednego ze związków rewizyjnych, posiadających prawo dokonywania rewizji, nadane im przez radę spółdzielczą w myśl art. 68 i 70 ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 111, poz. 733).

Jeżeli spółdzielnia wystąpi ze związku rewizyjnego, względnie zostanie wykluczona i ponownie nie zostanie przyjęta przez ten sam, względnie inny związek rewizyjny w ciągu 6-ciu miesięcy, dalsze wypłaty kredytów dla tej spółdzielni automatycznie po tym okresie czasu ustają.

Również wypłata kredytów ustaje w razie skonstatowania, że działalność spółdzielni jest sprzeczną z jej statutem.

§ 11. Krótkoterminowe kredyty budowlane, wymienione w art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, udzielane będą na wniosek odnośnych komitetów rozbudowy, względnie magistratów przez Bank Gospodarstwa Krajowego, oraz te instytucje finansowe, którym zastępczo za zezwoleniem Ministra Skarbu, Bank Gospodarstwa Krajowego powyższą czynność powierzy. Wspomniane wnioski winny opiewać na całkowitą sumę kredytu, który ma być przez komitet rozbudowy, względnie magistrat przyznany na zupełne wykończenie budowli.

Kredyty powyższe udzielane będą na podkład weksli, zabezpieczonych wpisem kaucyjnym na hipotecę odnośnych nieruchomości lub w inny sposób przez bank ustalony.

Wnioski dotyczące przyznania krótkoterminowych kredytów budowlanych dla miejscowości podmiejskich będą przedkładane przez komitety rozbudowy większych miast, w pobliżu których te miejscowości są położone, w myśli końcowej części ustępu pierwszego art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast.

§ 12. Wysokość udzielonych kredytów budowlanych nie może przekraczać kosztów części budowy, pozostałej do wykończenia w chwili zbadania budowy przez komitet rozbudowy, względnie magistrat celem postawienia wniosku do Banku Gospodarstwa Krajowego o udzielenie kredytu budowlanego.

§ 13. Pierwsza częściowa wypłata przyznanego kredytu może być skuteczniejsza jedynie po przeprowadzeniu przez budującego robót budowlanych względnie po zwiezieniu na plac zakupionych i zapłaconych materiałów budowlanych na sumę wynoszącą nie mniej niż:

- a) 5⁰/₀ kosztorysu budowy przy kredytach udzielanych na budowę domów ogniotrwałych gminom, instytucjom społeczno-humanitarnym i spółdzielniom,
- b) 10⁰/₀ kosztorysu budowy przy kredytach udzielanych na budowę domów ogniotrwałych osobom i firmom prywatnym,
- c) 40⁰/₀ kosztorysu budowy przy kredytach, udzielanych na budowę domów drewnianych, krytych ogniotrwale.

Warunek wykazania przeprowadzonych robót względnie zakupu materiałów w powyższej wysokości nie dotyczy kredytów budowlanych, udzielanych na nadbudowy, dobudowy i przebudowy, o ile budujący daje na już istniejących nieruchomościach wystarczające zabezpieczenie, oraz kredytów, udzielanych gminom miejskim, o ile ich stan majątkowy takie zwolnienie uzasadnia.

§ 14. Wypłaty przyznanego na budowę kredytu dokonywane będą w miarę postępu robót.

Kontrola zużycia kredytów budowlanych odbywać się będzie drogą przedkładania bankowi przez budującego rachunków pokwitowanych przez dostawców, względnie przedsiębiorców, prowadzących budowę. Na żądanie banku rachunki te mają być potwierdzone przez komitet rozbudowy względnie magistrat miasta.

Bank Gospodarstwa Krajowego kontrolować będzie nadto według swego uznania postępek budowy przez swojego rzeczoznawcę. Nie uchyla to jednak obowiązku takiej samej kontroli ze strony komitetu rozbudowy względnie magistratu, który powinien stale czuwać nad należytem zużyciem kredytu na budowę i zawiadamiać bank o wypadkach niecelowego zużycia.

§ 15. Bank winien zawiadomić komitet rozbudowy względnie magistrat o kredytach przyznanym i zrealizowanym. Zmiany dokonywane w czasie budowy w stosunku do zatwierdzonych planów winny być komunikowane magistratowi względnie komitetowi rozbudowy celem uzyskania ich aprobaty.

Stwierdzone użycie kredytu lub jego części na inne cele niż na budowę, na prowadzenie której został

udzielony, pociągnie za sobą natychmiastowe wypowiedzenie z terminem 3 miesięcznym i ściąganie od budującego całej wypłaconej sumy wraz z odsetkami w najwyższej prawnie dopuszczalnej wysokości, liczonemi od chwili udzielenia kredytu. Z chwilą wydania przez Ministra Robót Publicznych wzorowych norm elementów budowy, lub wzorowych planów, udzielenie kredytu budowlanego może być uzależnione od zastosowania się budujących do powyższych norm i planów.

§ 16. Kredyt krótkoterminowy, udzielony na budowę domów ogniotrwałych, winien być po ukończeniu budowy bądź spłacony w terminie przez Bank Gospodarstwa Krajowego oznaczonym, bądź skonwertowany w całości lub części na długoterminowy kredyt amortyzacyjny.

Długoterminowy kredyt amortyzacyjny na budowle nieobciążone innymi długami, wniesione na gruntach, stanowiących własność dłużnika, oraz czyniące zadość wymaganiom Statutu Banku Gospodarstwa Krajowego, będzie udzielony w listach zastawnych tego Banku do wysokości 50⁰/₀ szacunku; dalszy kredyt do wysokości 80⁰/₀ szacunku będzie udzielony w obligacjach budowlanych Banku Gospodarstwa Krajowego.

Na nieruchomości obciążone innymi długami, oraz w wypadkach wzniesienia domów na gruntach posiadanych na prawie zabudowy lub wieczystej dzierżawy, kredyt długoterminowy będzie udzielony jedynie w formie kredytu w gotowiznie.

Część kredytu krótkoterminowego, przewyższająca 80⁰/₀ szacunku, tudzież cały kredyt udzielony na budowę domów drewnianych i na tych domach zabezpieczony, będzie skonwertowany na kredyt gotówkowy, amortyzacyjny. To samo dotyczy kredytów, które z jakichkolwiek powodów nie nadają się do konwersji na pożyczki długoterminowe w listach zastawnych i obligacjach.

Kredyt udzielony na budowę domów drewnianych, lecz zabezpieczony na domach ogniotrwałych, będzie skonwertowany na kredyt w listach zastawnych względnie obligacjach budowlanych, w myśli przepisów ust. 2 i 3 niniejszego paragrafu.

Pożyczki w listach zastawnych będą udzielane na okres do lat 25, pożyczki w obligacjach budowlanych na okres do lat 15, pożyczki gotówkowe na domy ogniotrwale na okres do lat 15 i pożyczki gotówkowe na domy drewniane, na tych domach zabezpieczone, na okres do lat 5, licząc od roku dokonania konwersji.

Plan umorzenia kredytów długoterminowych ustali Bank Gospodarstwa Krajowego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 17. Oprocentowanie powyższych pożyczek będzie wynosiło: przy kredycie krótkoterminowym— stopę procentową, ustaloną przez Ministra Skarbu, przy kredycie w listach zastawnych i obligacjach— będzie równe oprocentowaniu listów zastawnych i obligacyj Banku Gospodarstwa Krajowego, przy kredycie długoterminowym gotówkowym — oprocentowaniu przyjętemu dla tego rodzaju kredytów przez Bank Gospodarstwa Krajowego, przyczem we wszystkich wypadkach połowę oprocentowania pokrywa dłużnik,

nie mniej jednak jak 4%, a pozostałą część pokrywa za dłużnika Skarb Państwa z Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

Oplaty na rzecz instytucyj finansowych, przewidziane w art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, obciążają dłużnika.

Bank Gospodarstwa Krajowego konwertując pożyczki krótkoterminowe na długoterminowe w listach zastawnych i obligacjach będzie przyjmował je od dłużników według wartości nominalnej, papiery wartościowe zaś skupione będą przez Państwowy Fundusz Budowlany po kursie giełdowym, względnie ustalonym przez Ministra Skarbu, przyczem różnica kursowa zostanie pokryta przez Skarb Państwa z Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

§ 18. Poza wpływami na Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast, o których mowa w art. 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, na rachunek Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast pobierane będą odsetki i raty amortyzacyjne z dotacji Skarbu Państwa na akcję kredytowo-budowlaną, z wyjątkiem wpływów z państwowego funduszu gospodarczego.

§ 19. Wpływy na Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast osiągnięte w ciągu roku budżetowego, a w roku następnym nie zużyte na cele przewidziane w punktach 1, 2, 3 i 4 art. 22 oraz w art. 28 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast będą przez Ministra Skarbu przelane do Państwowego Funduszu Budowlanego.

Odnośne zarządzenia wydawać będzie Minister Skarbu corocznie przed 1 kwietnia, poczynając od roku 1928.

§ 20. Termin wykorzystania przez miasto kontyngentu pożyczek budowlanych, przypadającego na poszczególne miasto na dany rok, ustala się zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast na dzień 31 grudnia każdego roku.

§ 21. Wynikające z art. 20 koszty oszacowania i lustracji zarówno przy udzielaniu pożyczek budowlanych, jak i przy ich konwersji na pożyczki długoterminowe, będą obciążały Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast w kwotach faktycznych kosztów, według stawek zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

§ 22. Dłużnikowi nie będzie przysługiwało prawo przenoszenia niespłaconych części pożyczek do nowych okresów umorzenia.

§ 23. Wnioski komitetów rozbudowy, względnie magistratów, uchwalone przed ogłoszeniem rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast z dnia 22 kwietnia 1927 r., a oparte na ustawie z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast, dotyczące budowli rozpoczętych przy pomocy kredytowej, udzielonej na podstawie tejże ustawy przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, mogą być uwzględnione przez instytucje finansowe według przepisów wspomnianej ustawy.

§ 24. Świadczenia Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast, przewidziane w punktach 1 i 2 art. 22

rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, mają zastosowanie zgodnie z art. 38 tegoż rozporządzenia również do pożyczek, które przed wejściem w życie powyższego rozporządzenia zostały skonwertowane na pożyczki długoterminowe, przyczem świadczenia będą zastosowane od chwili wejścia w życie ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast.

§ 25. Państwowy podatek od placów budowlanych na obszarze gmin miejskich pobiera się od placów budowlanych niezabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych.

Podatek od placów opłacają ich właściciele.

§ 26. Za place budowlane, podlegające opodatkowaniu w myśl paragrafu poprzedniego niniejszego rozporządzenia, względnie za grunty, które uzyskały charakter placów budowlanych, uważa się wszelkie place i grunty, nadające się do zabudowania i położone przy wszystkich ulicach i drogach, objętych prawomocnym planem zabudowania (regulacyjnym).

W wypadkach, gdy gmina miejska nie posiada prawomocnego planu zabudowania miasta lub jego części, winni być pociągani do państwowego podatku od placów niezabudowanych właściciele placów, znajdujących się niewątpliwie w blokach budowlanych, tudzież tereny, przylegające w pasie 70 mtr. do istniejących dróg publicznych i ulic z wyłączeniem jednak stref, uznanych przez magistrat za nie wchodzące w program rozbudowy w ustalonym przez niego okresie czasu.

Za place niedostatecznie zabudowane uważane będą powierzchnie, na których istniejące zabudowania okazują dobitnie, że plac, stosownie do jego wartości i położenia, nie jest należycie wykorzystany pod budowę.

§ 27. Wolne są od podatku place, wskazane w § 25 niniejszego rozporządzenia:

1) stanowiące własność Skarbu Państwa lub związków komunalnych;

2) stanowiące własność prywatną, a zajmowane bezpłatnie w całości na użytek Państwa lub gminy, tudzież takie, których użyteczność publiczną uzna zarząd gminy, odejmując im charakter placów budowlanych;

3) przeznaczone, zgodnie z prawomocnym planem zabudowania lub ustalonymi przez uchwałę rady miejskiej (gminnej) na wniosek komitetu rozbudowy (magistratu) zamierzeniami gminy, na potrzeby użyteczności publicznej;

4) zajęte pod sady i parki;

5) place, którei rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami, nie pozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę (np. ustawa o ochronie lokatorów, ustawa górnicza i t. p.);

6) place budowlane przeznaczone zgóry na dziedzicze, składy i t. p., potrzebne dla zakładów przemysłowych i handlowych, oraz w tym charakterze użytkowane i położone w obrębie jednej osady fabrycznej.

§ 28. Podstawę wymiaru państwowego podatku od placów stanowi wartość szacunkowa placów, pod-

legających podatkwowi, którą ustala się corocznie na zasadzie przeciętnych cen, płaconych w ostatnim roku, poprzedzającym rok podatkowy, za takie same lub podobne place, położone w tej samej miejscowości i znajdujące się w analogicznych warunkach.

W razie niemożności określenia szacunku po myśli ust. 1 niniejszego paragrafu, winien służyć za podstawę wymiaru szacunek hipoteczny lub szacunek instytucji kredytu długoterminowego, z uwzględnieniem: obecnych cen i warunków ekonomicznych, rozmiaru, figury, oraz szerokości frontu placu, dzielnic i ulicy miasta, przeznaczenia placu na cele przemysłowe lub handlowe, składy i t. p. oraz innych właściwości mających wpływ na wartość placu.

W wypadkach, gdy plac stanowi własność osoby prawnej, wartość jego może być przyjęta wedle bilansu otwarcia w złotych, sporządzonego zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 55, poz. 542).

§ 29. Podatek od placów wynosi 0,5% sumy, stanowiącej podstawę wymiaru, obliczonej w myśl § 28 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem jednak placów, położonych w śródmieściu, lub przy głównych ulicach miast, liczących ponad 15.000 mieszkańców według ostatniego spisu ludności, dla których stopa podatkowa wynosić będzie 1%.

§ 30. Wartość szacunkową podlegających podatkowi placów ustala się corocznie na podstawie przedłożonej przez właściciela placu i sprawdzonej deklaracji.

W tym celu każdy właściciel podlegającego podatkowi placu, lub osoba przez niego upoważniona, winien corocznie, najpóźniej do 15 października przedstawić władzy wymiarowej (magistratowi, zarządowi gminy miejskiej) deklarację o rozmiarach i wartości szacunkowej placu budowlanego, niezabudowanego lub niedostatecznie zabudowanego, na formularzu według załączonego wzoru № 1.

Wspomniana deklaracja służy jednocześnie dla celów wymiaru miejskiego podatku od placów budowlanych.

Magistraty otrzymują od Ministerstwa Skarbu formularze deklaracji, tudzież formularze nakazów płatniczych oraz księgi biercze podatku od placów niezabudowanych, sporządzone według załączonych wzorów № 2 i 3.

Dzienniki przychodu na powyższy podatek magistraty winny przygotować własnym kosztem i prowadzić według wzoru № 4, dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

§ 31. Przepisy o wymiarze, poborze i przymusowym ściąganiu podatku, o terminach płatności, jako też o odwołaniach i ulgach, podane w §§ 7—18 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. z r. 1927 № 12, poz. 95) dla podatku od lokali, mają odpowiednie zastosowanie do państwowego podatku od placów.

§ 32. Zwolnienie od podatku dochodowego, przewidziane w pp. 2 i 3 art. 33 rozporządzenia Pre-

zydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast dotyczy nowych budowli, przeznaczonych na cele mieszkalne. Za budynki przeznaczone na cele mieszkalne w stosunku do podatku dochodowego uważane będą takie budynki, w których przynajmniej $\frac{2}{3}$ użytkowej powierzchni służy wyłącznie celom mieszkalnym (jako pokoje mieszkalne uważane będą kuchnie, nisze, względnie alkowy i t. p.).

§ 33. Osoby, ubiegające się o ulgi w podatku dochodowym, winny złożyć odpowiednie podanie do właściwej władzy podatkowej I instancji, przed uprawnieniem się wymiaru podatku dochodowego za rok podatkowy, bezpośrednio następujący po roku, w którym ukończono budowę.

Do podania należy dołączyć dowody uzasadniające prawo do przyznania ulgi (świadczenie magistratu lub komitetu rozbudowy o stanie wykonania budowy, o przeznaczeniu, powierzchni oraz kubaturze wybudowanych pomieszczeń, nadto, o ile chodzi o ulgi przewidziane w p. 3 art. 33 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, wiarogodny wykaz poniesionych na budowę kosztów tudzież wykaz otrzymanych na cele budowy pożyczek państwowych).

W razie niezłożenia podania w powyższym terminie, ulgi, o których mowa, będą udzielone przy wymiarze podatku dochodowego za następny rok podatkowy, pod warunkiem złożenia podania w sposób wyżej wskazany.

§ 34. Uwolnienie od opłat stemplowych, określone w punktach 2 i 3 art. 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast obejmuje w szczególności rachunki.

Uwolnienie od opłat stemplowych tyczy się zakupu materiałów budowlanych, względnie robót budowlanych, tylko w takim razie, gdy zakup lub roboty mają na celu zabudowanie domu mieszkalnego. Niema więc uwolnienia od opłat stemplowych, gdy chodzi o budowę: fabryki, domu towarowego, dworca kolejowego, świątyni, szkoły, teatru i t. p.

Istnienie warunku, wymienionego w ustępie poprzednim, ma być udowodnione zaświadczeniem komitetu rozbudowy miasta względnie magistratu, stwierdzającym przyznanie krótkoterminowego kredytu budowlanego (art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast i § 11 rozporządzenia niniejszego).

Sporządzenie — bez uiszczenia opłaty stemplowej, a na mocy punktu 2 lub punktu 3 art. 31 pisma, stwierdzającego bądź zawarcie umowy o zakup materiałów budowlanych (art. 66 i 67 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r., o opłatach stemplowych Dz. U. R. P. № 98, poz. 570) lub o roboty budowlane (art. 90 ustęp pierwszy tejże ustawy) bądź wykonanie takiej umowy (art. 72 oraz art. 90, ustęp drugi, tejże ustawy) jest dopuszczalne tylko w razie umieszczenia na tem piśmie adnotacji w formie następującej: „Wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, a na skutek przyznania kredytu budowlanego decy-

zją komitetu rozbudowy miasta (magistratu) w . . .
 . . . . . z dnia . . . . . L. . . . .".—Wystawca
 rachunku lub innego pisma, stwierdzającego wykonanie umowy (art. 72, ustęp drugi ustawy o opłatach stemplowych), zaopatrzonego w powyższą adnotację, ma nadto sporządzić odpis tego pisma i przechowywać go przez trzy lata.

§ 35. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Władza wymiarowa

Magistrat

m. ....

Załączniki do rozp. Min. Skarbu w poroz. z Min. Robót Publ., Spraw Wewn. i Ref. Roln. z dn. 3 listopada 1927 r. (poz. 913).

Wzór № 1
 do § 30 rozp. Min. Skarbu

Okrąg policyjny .....

Dzielnica .....

Ulica (plac) .....

№ orientacyjny .....

policyjny .....

№ konskrypcyjny .....

hipoteczny .....

Uwaga. O ile nieruchomość posiada więcej numerów (parcel) i położona jest przy dwóch lub więcej ulicach, to należy podać wszystkie numery i nazwy ulic (placów), z którymi nieruchomość graniczy.

DEKLARACJA

do wymiaru państwowego podatku od placu na r. 192....., należącego do

(nazwisko i imię, względnie firma)

Rodzaj placu (budowlany, niedostatecz- nie zabudo- wany)	Ogólny obszar podlegającego podatkowi pla- cu w metrach kwadratowych	Przeznacze- nie (użytko- wanie) placu	Szacunek hipo- teczny lub sza- cunek instytucji kredytu dłu- goterminowego		Wartość poda- na przez wła- ściciela	Wartość sza- cunkowa usta- lona przez Ma- gistrat	Roczna kwota podatku
			z	ł o t y c h			
1	2	3	4	5	6	7	

Podpis właściciela placu lub prawnego zastępcy.

- Objaśnienia: 1) Właściciel wypełnia rubryki 1—5, magistrat rubryki 6—7.
 2) Formularz niniejszej deklaracji należy dokładnie wypełnić dla każdego placu oddzielnie, podpisać i zwrócić magistratowi najpóźniej do dnia 15 października 192..... r.
 3) Deklaracje mają być podpisane przez właścicieli, lub użytkowników (dożywotników) lub ich prawnych zastępców.

(Strona 1).

Wzór 2
do § 30 rozp. Min. Skarbu.

WŁADZA WYMIAROWA
MAGISTRAT

№ kolejny księgi bierczej .....

w .....

NAKAZ PŁATNICZY

na państwowy podatek od placów niezabudowanych na rok 192..... wymierzony od placu położonego przy ul.....
№ hipoteczny należącego (imię i nazwisko względnie firma).....
policyjny

Ustalona wartość szacunkowa placu za r. 192..... w kwocie		Kwota podatku 1 ^o / ₁₀₀ względnie 0,5 ^o / ₁₀₀ sumy podanej w rubryce 1 rozdzielona na kwartały r. 192.....							
		I kwartał		II kwartał		III kwartał		IV kwartał	
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
1		2		3		4		5	

.....
podpis burmistrza lub jego zastępcy

Do Pana

w .....

ul. ....

MAGISTRAT

w .....

Wydział pow.

№ kolejny księgi bierczej .....

Nakaz płatniczy na państwowy podatek od lokali na r. 192..... otrzymałem dnia..... 192..... r.

Podpis płatnika.....

Odcinek niniejszy oddzielić i zwrócić doręczającemu.

(Strona 2).

Podatek wymierzony należy wpłacić lub przekazać czekiem pocztowym do kasy magistratu miejscowego..... w czterech równych ratach kwartalnych, a mianowicie, w ciągu miesięcy: lutego, maja, sierpnia i listopada każdego roku.

Kwoty podatku nieuiszczone w przepisanych terminach płatności, stają się zaległością, która będzie ściągana przymusowo z karami za zwłokę lub kosztami egzekucyjnymi według wysokości, obowiązujących przy ściąganiu podatków państwowych (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. № 73, poz. 721).

Od wymiaru podatku oznaczonego w niniejszym nakazie płatniczym można wnieść odwołanie do właściwej instancji za pośrednictwem na wstępie wymienionej władzy wymiarowej w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego nakazu płatniczego.

Właściwą instancją odwoławczą jest w myśl art. 48 p. 4 i 5 i art. 50 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747): a) dla m. Warszawy—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, b) dla miast wydzielonych i w Małopolsce dla miast ponad 15 tysięcy mieszkańców—władze wojewódzkie, c) dla miast niewydzielonych i w Małopolsce dla miast do 15 tysięcy mieszkańców—wydziały powiatowe, d) dla miast b. dzielnic pruskiej—magistraty; od decyzji magistratu przysługuje płatnikowi prawo wniesienia za pośrednictwem magistratu w terminie 14-dniowym skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku we wspomnianych wyżej terminach ustawowych.

KASA WŁADZY WYMIAROWEJ
MAGISTRATU

(Strona 1).

Wzór № 3
do § 30 rozp. Min. Skarbu

W _____

KSIĘGA BIERCZA

państwowego podatku od placów za rok 192.....

(Strona 2).

№ kolejny	Imię i nazwisko (firma) płatnika	№ hipoteczny policyjny ulica, dzielnica, okrąg policyjny, № parceli					Zaległość począt- kowa państwowego podatku (za lata ubiegłe)		Przypis państwo- wego podatku za rok bieżący w rocz- nej kwocie		Umorzenia i redukcje					
			zł. gr.		zł. gr.		zł. gr.		zł. gr.		Z mocy jakiego rozporządzenia	Podatek	Kwota za			
													Kwartał	zł. gr.		
1	2	3	4		5		6		7		8					
													I			
													II			
													III			
													IV			
												państw.	I			
												państw.	II			
												państw.	III			
												państw.	IV			
												państw.	I			
												państw.	II			
												państw.	III			
												państw.	IV			

(Strona 3)

Data i numer dziennika pomocniczego	Uiszczenia								Zaległość	Nadpłata	Podatek	U W A G A			
	Za kwartał	Kwota podatku		Odsetki i kary za zwłokę		Koszty egzekucyjne		zł.					gr.	zł.	gr.
		zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.								
		9	10	11	12	13	14								
	I														
	II														
	III														
	IV														
	I										państw.				
	II														
	III														
	IV														
	I														
	II														
	III														
	IV														
	I										państw.				
	II														
	III														
	IV														
	I														
	II														
	III														
	IV														

DZIENNIK PRZYCHODU
państwowego podatku od placów.

Wzór № 4
do § 30 rozp. Min. Skarbu

№ kolejny	Pozycja № kolejny księgi bierczej	Imię i nazwisko (firma) oraz miejsce zamieszkania płatnika	Podatek	K w o t a						Data wpłaty
				właconego podatku		odsetek i kar za zwłokę		kosztów egzekucyjnych		
				zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	
			państw.							
			państw.							